

Arrest

nr. 123 823 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 9 oktober 2013 België binnen in het bezit van een geldig nationaal paspoort en een visum type C, geldig voor 28 dagen.

Op 22 oktober 2013 wordt een aankomstverklaring opgemaakt en verzoekster wordt toegelaten tot verblijf tot 1 november 2013.

Op 7 november 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon, zijnde de heer E., verblijft die alhier legaal verblijft. Het door betrokkene voorgelegd document m.n. het certificaat van gezinssamenstelling toont tevens aan dat zij tevens samenwoont met haar Belgische kleinzonen. Deze beweringen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant zou nodig hebben om voor haar te zorgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt.

Ook de bewering dat zij niet kan steunen op familiezorg in Congo en dat zij volledig afhankelijk zou zijn van de financiële steun van haar zoon kan tevens niet aanvaard worden. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Wat betreft het financiële aspect dienen wij op te merken dat haar zoon haar te allen tijde kan bijstaan bijvoorbeeld d.m.v. internationale geldstortingen en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Ook de loutere vermelding van art. 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, van art. 7 van het Verdrag van de fundamentele mensenrechten van de Europese Unie en van art. 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele wijze aantoont op welke manier deze artikels zouden geschonden worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen waaruit zou moeten blijken dat zij vriendschapsbanden zou verworven hebben in België en dat zij alhier dus sociale banden zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(…).”

Deze beslissing wordt op 9 januari 2014 ter kennis gebracht van verzoekster, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt gewezen op het volgende. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.3. Er dient echter te worden onderzocht of het bevel om het grondgebied te verlaten geen schending inhoudt van hogere rechtsnormen of internationale bepalingen. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat de aangevochten beslissing een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in haar recht op privéleven en gezinsleven en dat deze inmenging niet gerechtvaardigd wordt door een imperatief sociaal belang en niet evenredig is.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, verwijst verzoekster naar het feit dat zij oud is en ziek en samenwoont met haar zoon en kleinzonen van Belgische nationaliteit. Zij is al jaren financieel afhankelijk van haar zoon en zij heeft de zorg en aanwezigheid van een bloedverwant nodig.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding alleszins geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen hinderpalen aanbrengt die zouden verhinderen dat het gezins- en privéleven elders geleid worden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in oktober 2013 met een toeristenvisum België is binnengekomen en binnen een maand na haar binnenkomst in België een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Aangezien verzoekster aangeeft "al jaren" totaal financieel afhankelijk te zijn van haar zoon, kan niet anders dan te worden vastgesteld dat verzoekster die nog maar sinds oktober 2013 in België verblijft, in haar land van herkomst gesteund werd door haar zoon en dat de omstandigheid dat zij niet in België verbleef, geen beletsel hiertoe vormde. Het gegeven dat haar zoon of kleinzonen de Belgische nationaliteit hebben, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat zij haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in haar land van herkomst of elders. Verzoekster wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van

herkomst of elders. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Er wordt geen afbreuk gedaan aan het gestelde in punt 2.2. van dit arrest.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat tegenpartij stelt dat de aanvraag van 12 november 2013 onontvankelijk is daar de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Dat de persoonlijke situatie van verzoekster niet onderzocht werd en dat er geen rekening gehouden werd met de aangehaalde elementen.

Dat verzoekster samenwoont met haar zoon en dat zij aantoont dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant nodig heeft.

Dat zij volledig van haar zoon afhangt, wat zij ook aantoont.

Dat zij al jaren totaal financieel van hem afhangt.

Dat het in casu over een oude zieke vrouw gaat, dewelke samenleeft met haar zoon en kleinzonen, van Belgische nationaliteit.

Dat de aangehaalde elementen duidelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

Dat de situatie van verzoekster kennelijk niet ernstig of redelijk werd onderzocht daar er met deze elementen geen rekening gehouden werd.

Dat de aangevochten beslissing rekening houdende met de elementen van het dossier een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972,25 september 1996,R.D.E., 1996, p 755).

Dat er ook een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ontstaat door deze manier van handelen.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn en dat de motivatie bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.

“Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4januari 1973, R.W. 1972-1973,1279).”

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Minstens kan de motivatie van de bestreden beslissing niet worden geschraagd door het administratief dossier zodat de motivatieplicht alsook art. 9bis Vw wordt geschonden.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting evenals het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekster voert de schending aan van overmacht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster tevens de schending aanvoert van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het bestreden bevel bevat eveneens de juridische en de feitelijke grondslagen waarop het steunt.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Inzake de zoon van verzoekster en artikel 8 EVRM, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon, zijnde de heer E., verblijft die alhier legaal verblijft. Het door betrokkene voorgelegd document m.n. het certificaat van gezinssamenstelling toont tevens aan dat zij tevens samenwoont met haar Belgische kleinzonen. Deze beweringen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant zou nodig hebben om voor haar te zorgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt.

Ook de bewering dat zij niet kan steunen op familiezorg in Congo en dat zij volledig afhankelijk zou zijn van de financiële steun van haar zoon kan tevens niet aanvaard worden. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoonde dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Wat betreft het financiële aspect dienen wij op te merken dat haar zoon haar te allen tijde kan bijstaan bijvoorbeeld d.m.v. internationale geldstortingen en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Ook de loutere vermelding van art. 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, van art. 1 van het Verdrag van de fundamentele mensenrechten van de Europese Unie en van art. 8 EVRM kan niet aanvaard

worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele wijze aan toont op welke manier deze artikels zouden geschonden worden."

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn, noch toont zij aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Zoals in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt, verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: R.v.V., 9 februari 2010, nr. 38 367)

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het stellen dat zij samenwoont met haar zoon en dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant nodig heeft. Zij stelt tevens dat zij volledig van haar zoon afhangt en dat zij al jaren totaal financieel van hem afhangt.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster met dit betoog evenwel niet aan toont dat er sprake zou zijn van een dergelijke hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Behoudens de vaststelling dat verzoekster zich pas sinds 9 oktober 2013 op het Belgisch grondgebied bevindt, merkt verwerende partij op dat de zoon van verzoekster een volwassen man is.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Het EHRM heeft onder meer in de zaak Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze bevestigd dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 91, ECHR 2003-X; see also Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011)." (EHRM, Samsonnikov v. Estonia, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële

afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie: RvV, 30 november 2011, nr. 71.086)

Waar verzoekster stelt dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant nodig heeft, dient niet alleen te worden vastgesteld dat zij zich ter zake andermaal beperkt tot loutere beweringen die niet worden gestaafd door een begin van bewijs, doch ook dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij in Congo geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Waar verzoekster stelt dat zij al jaren totaal financieel afhankelijk zou zijn van haar zoon, merkt verwerende partij op dat verzoekster die pas sinds 9 oktober 2013 in België is, door middel van dit betoog enkel bevestigt wat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, met name dat haar zoon haar te allen tijde kan bijstaan door middel van bijvoorbeeld internationale geldstortingen in afwachting dat zij eventueel kan terugkeren naar België. Met dit betoog toont zij derhalve geenszins aan dat overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een effectief en voldoende hecht gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Zoals in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt, verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: R.v.V., 9 februari 2010, nr. 38.367)

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen hinderpalen aanvoert die het onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te ontwikkelen of verder te zetten.

Verzoekster toont niet aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald, geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure kon indienen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan (die zij benoemt als volgt: *“uitzonderlijke omstandigheden (...) die tegelijkertijd het indienen van de aanvraag in België alsmede de grond(...) ervan uitmaken”*):

- humanitaire omstandigheden die voortspuiten uit haar bloedverwantschap en familiebanden in België;
- materiële afhankelijkheid die voortvloeit uit haar verblijf bij haar zoon met onbeperkt verblijfsrecht in België en met haar Belgische kleinzoon;
- zij is op legale wijze België binnengekomen en woont sinds haar binnenkomst samen met haar zoon die over een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur beschikt, ze legt bewijzen voor dat ze door hem sinds haar vertrek uit Congo ten laste wordt genomen;
- zij woont tevens samen met haar Belgische kleinzonen;
- een (tijdelijke) scheiding van de gezinsbanden zou hard aankomen voor de kleinzonen;
- zij is bejaard en haar fysieke toestand noodzaakt de zorg en aanwezigheid van een bloedverwant om voor haar te zorgen. Zij heeft geen beroepsactiviteit, zij kan niet steunen op familiezorg in Congo, waardoor zij afhankelijk blijft van de financiële steun van haar in België gevestigde zoon;
- zij legt getuigenissen voor van Belgen die moeten bewijzen dat zij vriendschapsbanden in België heeft verworven omdat zij indertijd in België in Leuven verbleef als student waar op 5 december 1969 haar zoon geboren werd;
- een verplichte terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsvergunning aan te vragen zou een buitensporige en onredelijke maatregel vormen, gelet op haar effectief gezinsleven op het huidige ogenblik in België, samen met haar zoon en haar Belgische kleinkinderen.
- een dergelijke maatregel zou in strijd zijn met de fundamentele rechten op het respect voor de belangen van het kind en het respect voor het privé- en gezinsleven, beschermd door de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal verdrag met betrekking tot het beschermen van de rechten van het kind, van artikel 7 van het verdrag van de fundamentele mensenrechten van de EU en van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon, zijnde de heer E., verblijft die alhier legaal verblijft. Het door betrokkene voorgelegd document m.n. het certificaat van gezinssamenstelling toont tevens aan dat zij tevens samenwoont met haar Belgische kleinzonen. Deze beweringen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant zou nodig hebben om voor haar te zorgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt.

Ook de bewering dat zij niet kan steunen op familiezorg in Congo en dat zij volledig afhankelijk zou zijn van de financiële steun van haar zoon kan tevens niet aanvaard worden. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoonde dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Wat betreft het financiële aspect dienen wij op te merken dat haar zoon haar te allen tijde kan bijstaan bijvoorbeeld d.m.v. internationale geldstortingen en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Ook de loutere vermelding van art. 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, van art. 7 van het Verdrag van de fundamentele mensenrechten van de Europese Unie en van art. 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele wijze aantoonde op welke manier deze artikels zouden geschonden worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen waaruit zou moeten blijken dat zij vriendschapsbanden zou verworven hebben in België en dat zij alhier dus sociale banden zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat haar persoonlijke situatie niet onderzocht werd en dat geen rekening gehouden werd met de aangehaalde elementen. Zij meent dat zij als zieke oude vrouw samenwoont met haar zoon van wie zij financieel afhankelijk is en dat zij de zorg en aanwezigheid van een bloedverwant nodig heeft en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zoals die hierboven worden weergegeven, blijkt dat rekening gehouden werd met alle elementen die verzoekster heeft aangevoerd. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling daarvan door de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Tevens wordt opgemerkt dat pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, hij zal overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de integratie van verzoekster. Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen en wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze elementen in deze fase niet worden behandeld.

Bijgevolg maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel bevat zodat verzoekster niet van familie wordt gescheiden door deze bestreden beslissing. Voor wat artikel 8 van het EVRM in verhouding tot de verwijderingsmaatregel betreft, wordt verwezen naar punt 2.3 van huidig arrest.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt ten opzichte van deze bestreden beslissing onderzocht in het licht van de draagwijdte ervan.

Vooreerst wordt verwezen naar de theoretische uiteenzetting onder punt 2.3 van dit arrest. Vervolgens wordt erop gewezen dat, aangezien het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster is.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart, maar geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het eventuele gezinsleven van verzoekster in België wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET